

Az Apokalipszis szakácskönyvéből

I

Megyünk az olvadás fegyverzajában,
mint harctérre vezényelt katonák,
magába harapó zsíroskenyéren –
phóolvadásos rétkaréjon át.

Az égre kúszó alkony-nyelv ledér
ízlelőbimbóin a dér
porcukrát, délután ködtejfelét
átjárja szurdik-ínyfalból a vér

szivárgó, édes nedve. Homorún
borul fölénk, mint szájpaddás, a menny:
begyulladt boltozat, nyálgleccserek, –
nazális szél szipákol odafenn.

Az Isten téli szájában megyünk,
nyúlós latyakban, körbe-körbe, és
fogyunk – kenyér-szalonna katonák –,
menetelésünk: veszteglő veszés.

De csak megyünk előre, körbe, bátran
világ-kígyónk farkába harapott –,
megyünk, megyünk, egy óriási szájban
plágyan forogva – ínycsfalatok;

amíg fogy egyre, elfogy már alólunk
a föld, a kő s a benne rejtező
érc s kőolaj – a hús, a zsír, a só: mind,
mikből a Semmi lakomája fő.

II

Zörög a fény, az égi sztaniol.

 Bontogatják a megavasodott
 bont – a Földgolyót – az angyalok;
nyáluk csurog, s kialszik a Pokol

egy percre, - ámde máris újralobban

[illegible]

Zörög a fény, a gyűrt ezüstpapír;

golyóba gyúrní - Nappá - régi móka, -
péj-csokoládénk épp olyan csalóka,
mint hámozatlan túlfelén a pír.

Csillag vakít, bolygói fénylenek:

Tejút-karácsonyfánk áram alatt...
Megrágnak, Föld, az égi tejfogak,
angyali óvodák emésztenek.

Zörög a fény, hengergetik javában

[illegible]

III

Gyerekkoromban felszöktem gyakorta

[illegible]

s bolygók. A tartógerenda tövén,

[illegible][illegible][illegible]

az Úr, ha rájön. Szégyelltem, de nem
állhattam ellen. Édes Istenem,
nézd-e, hogy
süteményedet
megdézsmáltam előre, rossz gyerek;

s felnőttkoromra morzsa sem maradt
 üdvösségemből Űreged alatt.

(A *Kormos István és Baka István versei* című kötetből.)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)